

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

DEN 3 DECEMBER 1905.

N° 10

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: Patrik Reuterswärd. — Sveriges erkebiskop. — Tysk-Svenska traktatsunderhandlarne i Dalarne. — Georg Gustaf Nordensvan. — Brokigt utomlandsnytt. — Ett bondeuppror i Ryssland. — Ryska bilder. — Furstligt dödsfall. — Finlands nye generalguvernör. — Norges konungaval. — "Theodor" af Efraim Wästberg. — Svenska veterinärläkareföreningens årsmöte i Stockholm. — Veckans porträttgalleri. — En svensk målares framgång i Paris.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

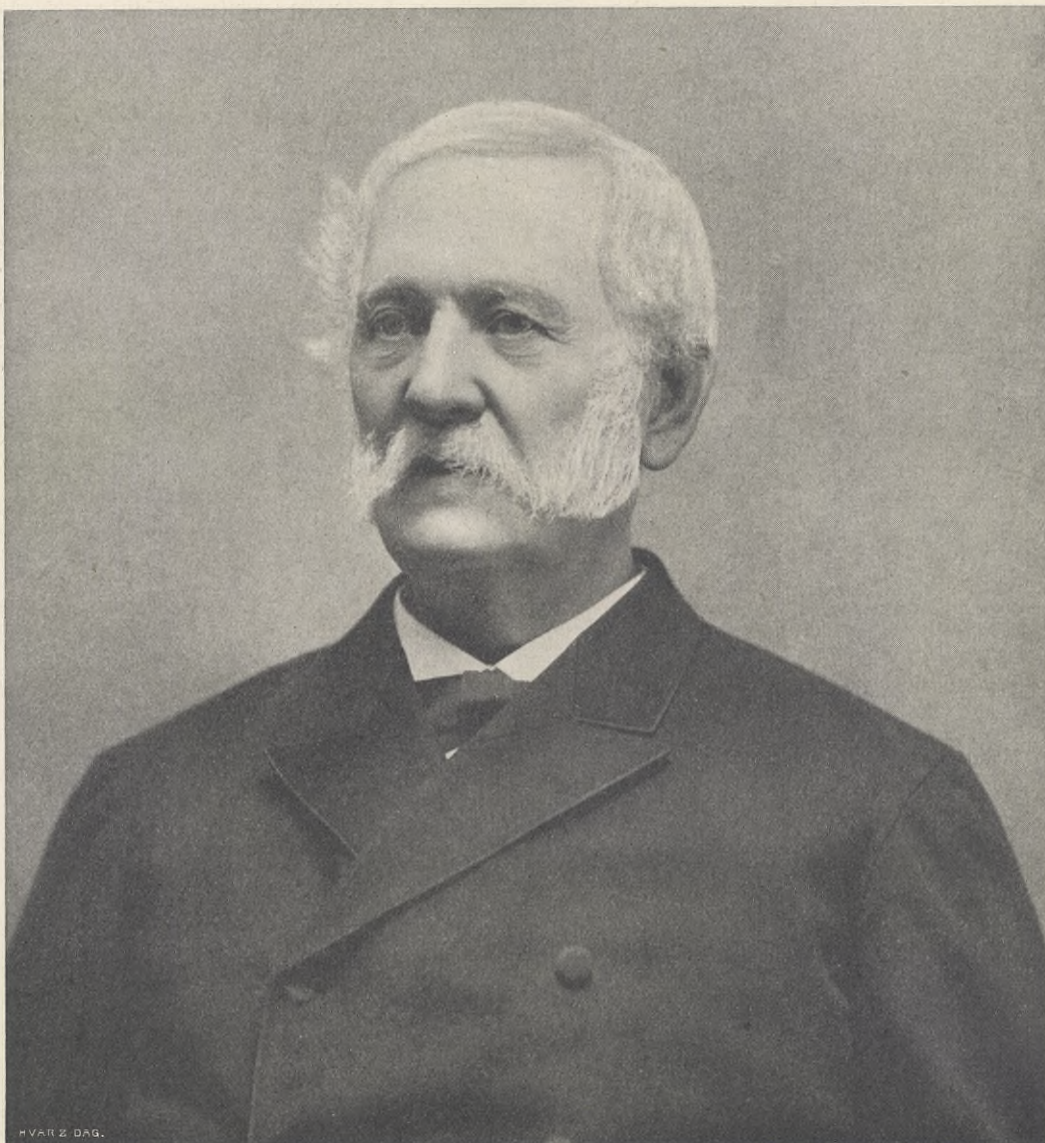

Foto. Hermanson, Kristinehamn.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg.

PATRIK REUTERSWÄRD,
HOFMARSKALK.

PATRIK REUTERSWÄRD.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Onsdagen den 6 december 1865 yttrade sig bl. a. dåvarande kaptenen Patrik Reuterswärd på riddarhuset till förmån för det hvilande grundlagsförslag, som afskaffade riksständens och införde vårt nuvarande riksdagsskick. Det var detta förslag, hvars slutliga antagande ett par dagar senare hälsades af filosofen Christoffer Jakob Boström med den dystra profetian: "Inom femtio år ha vi revolution i landet, eller också finns det då icke längre något Sverige". Om den gamle hofmarskalken, som i dessa dagar ingått i sitt åttio-sjätte lefnadsår, någon gång hört detta yttrande, så har han sannolikt icke utan ruelse tänkt därpå, och måhända har han då ångrat sin medverkan till ett beslut, som för första gången i vårt statskick byggde representationen på de samfälliga valens grundsats och med dennas erkännande banade vägen för nya och vidsträcktare anspråk, hvilkas uppfyllande utan tvifvel förefalla honom i hög grad samhällsvådliga.

Såsom ledamot af ridderskapet och adeln, i hvars förhandlingar han redan 1844 började deltaga, lät Reuterswärd icke ännu så mycket tala om sig, men så mycket större roll kom han sedan att spela uti den första kammare hvars uppgift skulle vara att representera den högre bildning, intelligens och omdömesförmåga, som en viss förmögenhetsställning ansågs garantera. Med betydande energi och ej ringa organisatorisk förmåga lyckades han i denna kammare efter hand vinna ett inflytande, som på sin tid ej öfverträffades af någon annans, och häri ligger en karaktäristik minst lika mycket af kammaren som af honom själf. De syften han fullföljde voro i alla händelser utan alla tvifvel rent fosterländska, så som han ur sin starkt utpräglade parti- och klass-synpunkt tattade det; och om han härvid med åren mer och mer växte fast i en politisk åskådning, för hvilken samhällsfaran alltid ligger i framträdandet af demokratiska framstegskraf och i deras tillfredsställande, ej uti deras undertryckande, tills de explodera, så var han härutinnan blott en mycket typisk representant för första kammaren själf, sådan den blef inom ett årtionde efter representationsreformen. Det kännetecknande för denna politik angafs redan af Geijer: folk som mogna revolutioner för att sedan förvånas öfver dem. Men den personliga värdesättningen af en politiker får ej stanna härvid. Den måste söka tränga fram till öfvertygelsens och uppsåtets moraliska halt, och möter man där en sådan redbarhet och en så stark tro som hos Patrik Reuterswärd, så ägnar man människan sin oskrymtade aktning. Utan förhåfvelse öfver att hafva födts i en senare generation, hvars blickar skåda in i så många nya perspektiv, kan man dock i hans person vörda något af den gången tid, som ägde mycket, värdt att vördas.

Reuterswärd började sin bana som militär, blef officer vid 19 års ålder (1839) och tog 1855 afsked som kapten. Han blef nu helt landtbrukare och industriman och har i dessa egenskaper utöfvat en liflig verksamhet, dels som ägare till, dels delägare i och disponent för bruksegendomar i Vestmanland, Dalarne och Norrland jämte hemman och landtgårdar i Småland. Många allmännyttiga företag i orterna äro ock tillkomna på hans initiativ och utförda tack vare hans energi. Vestmanland var hans hemvist, och där var han under decennier ledamot och ordförande i landstinget, och förtroendeuppdrag såväl som utmärkelser af alla slag tillföll honom i rikligt mått. Hofmarskalk blef han 1878 — en titel som skulle komma att spela en viss politisk roll.

När han år 1899 lämnade riksdagen för att tillbringa sina återstående dagar som *politicus emeritus*, voro femtiofem år förflutna från den tid, då han första gången deltog i riksdagsarbetet såsom ledamot af rid-

derskapet och adeln. I den nybildade första kammaren invaldes han genast 1866 af Kopparbergs läns landsting men hade efter den första nioårsperioden sitt mandat från Vestmanland. Hans tidiga ledamotskap i bankoutskottet och sedermera ett par år i konstitutionsutskottet betydde föga i jämförelse med den uppgift han hade uti bevillningsutskottet under 1880-talets stora *tullstrid*, i hvilken han var protektionismens generalissimus och vann sin egentliga politiska ryktbarhet. Allt fastare konsoliderades kring honom första kammarens majoritet, hvars mest ultraistiska element brukade kallas för "hofmarskalkspartiet" — en benämning, som föranledde ett lustigt och karaktäristiskt missförstånd i Norge, där det i en del af tidningspressen klagades öfver att inte också Norge hade ett ordentligt hof och följaktligen inte heller något "hofparti", uti hvilken brist på likställighet man tydligen gärna ville se ett svenskt "oveigrek". Såsom ledare af partiet utvecklade hofmarskalken stor duglighet, ehuru det icke kan sägas, att han öfvertygade eller elektriserade genom några glänsande anföranden. Han gaf parollen, när voteringen nalkades, och sammanhöll skarorna samt utförde närmast samma gärning som en "party whip" i engelska underhuset. Segern blef också den gången till sist hans och första kammarens.

Nu står han i sin höga ålder utanför de politiska striderna och kan med lugn njuta medvetandet om att i enlighet med sin öfvertygelse hafva fyllt sin plikt mot fosterlandet.

Erik B. Rinman,

SVERIGES ERKEBISKOP

D:R JOHAN AUGUST EKMAN
fyllde 60 år den 26 nov.

Se biografii årg. III:33. — Foto, för H. 8 D.

Foto. Bohman, Fatun.

II GRUFDRÄKTER: VID NEDSTIGNING I FALU GRUFVA.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre statm.—Gbg

Den 19 nov. anlände på besök till Dalarne de för traktaten mellan Sverige och Tyskland underhandlande herrar delegerade. Vi ha nyligen bringat en bild från ett sammanträde i nya Riksdagshuset i Stockholm och visa här en grupp tagen vid nedstigningen i Falu grufva, där lunch intogs i gruforten

“Allmänna freden”. Vi namnteckna å vår illustration af de delegerade: Disp. Ljungberg (1), Excellensen von Koerner (2), greve Douglas (3) och öfverdirektör Günther (4) samt vidare författarinnan fröken Selma Lagerlöf (5), fröken Holmqvist (6) och borgmästarinnan Cornelius (7).

50 ÅR

fyllde den 3 december *Georg Gustaf Nordensvan*, den framstående kritikern-skriftstäl-laren. Redan i årg. II: 42 lämnade vi en utförlig biogr. jämte helsidesportr., hvartill vi nu hänvisa med till-lägg af följande data: Sekreterare i Alb. Bonniers stipendiefond för svenska författare 91; medlem af Svenska författareföreningens styrelse 93; suppleant i Nationalmusei nämnd.

Amatörfoto.

GEORG NORDENSVAN I ITALIEN.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

Vår foto. är tagen 1903 vid ett besök i den lilla italienska staden Bracciano (norr om Rom) hvars gamla slott från 1400-talet skönjes i bakgrunden.

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

Kitché: Kom. A - B. Bengt Sjöforsparre Stålm—Odg.

KONUNGABESÖK I FRANKRIKE:

KONUNGEN AF PORTUGAL.

KONUNGEN AF SPANIEN.

Europas monarker börja finna sig väl i den trots allt kungaälskande revolutionsstaden. Under det att de mera sällan besöka sina kusiner af blodet, har presidenten Loubet fått använda hela sitt sista regeringsår till en enda serie af kungamottagningar.

Alfons XIII som vid sitt officiella besök sånär af en lagbrytande hand hade beröfvats lifvet återkom icke dess mindre efter några få månader, denna gång på ett half-officiellt besök. Ett skämskt öde ville att det denna gång blef den gästande monarken själf beskärdt att uppträda som lagbrytare. Den 21 november var bestämd till en kunglig harjakt i den gamla slottsskogen vid Ram'bouillet men olyckan ville att under natten ett starkt snöfall ägde rum. En gammal fransk lag förbjuder nämligen all jakt å snöbetäckt mark. Presidenten och hans kungliga gäst läto emellertid ej förbudet afskräcka sig. Vår fotografi är tagen på platsen för "brottets" begående.

Och knappt har den af Europas intresse så lifligt följde spanske fursten lämnat "Ijusstaden" förr än hans frände af huset Braganza håller sitt intåg. Det är en ovanlig händelse att se Don Carlos I som kanske minst af alla Europas monarker låter tala om sig i utlandet, men som af sitt folk skattas för den förmåga han visat att bringa reda i Portugals sorgliga ekonomiska förhållanden och besöket är väl närmast att ställa i samband med det engelsk-franska närmandet, då Don Carlos yttre politik alltid stått i nära anslutning till Englands. Han har högtidligen mottagits af presidenten, som väl i honom ser sin sista furstliga gäst, innan han likt en annan Cincinnatus återvänder till plogen, det vill här säga sitt kära landställe Montélimar, och banketter och jakter följa hvarandra i öflig ordning.

Artur Svalde.

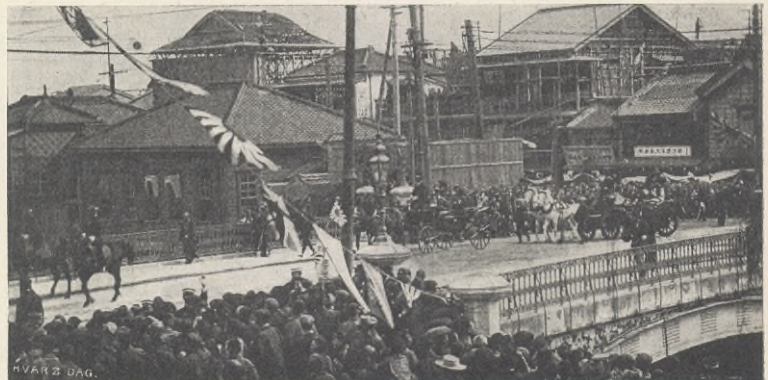

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

Kitché: Bengt Sjöforsparre.

SÄTET FÖR MAROCKOKONFERENSEN: Hotell Maria Christina i Algiers.

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi

Kitché: Bengt Sjöforsparre.

AMIRAL TOGOS INTÅG I TOKIO DEN 22 OKT.

Efter Julgräfs.

REVOLUTIONEN I RYSSLAND: BILDER FRÅN SEBASTOPOL.

Klicks: Bengt Sjöfranspare.

Öfverst: De judiska offren från masakern i Sebastopol begrafvas under skydd af sjömän. Nederst: Begrifningen af offren för beskjutningen den 31 okt. då folket sökte stora fängelset. Myndigheterna hade icke i sin makt att hindra sorgeprocessionen från att bära upproriska fanor.

ETT BONDEUPPROR I RYSSLAND.

FÖR HVAR 8 DAG AF IDA BÄCKMAN.

I slutet af augusti månad detta år vistades jag på godset Alexandrowka i närheten af Tamboro. Ägaren, Nikolai Solowowo hade kallats till Moskwa till sin brors sjukbädd och på det stora godset befunno sig nu utom tjänarskaran blott en släkting som hade öfveruppsikt öfver godset, en kvinnlig gäst och jag. Jäsningen bland bönderna här hade tack vare de proklamationer en brorson till popen smuglat ut tilltagit i så oroväckande grad att vi måst begära 25 kosacker till vårt skydd och vi väntade dagligen ett öfverfall. Innan Nikolai Solowowo reste hade han fört mig till hundgården och hvarje nerv stelnade i mig af skräck, då han visade mig blodhundarne.

— I tider af fara löser man dessa, sade han, de

äro det bästa skydd man kan önska, för dem äro det knappt ett ögonblicks verk att slita sönder strupen på en människa.

Han tycktes stolt öfver dem och såg på mig, väntande att jag skulle dela denna hans känsla.

— Och deras arma offer — de sönderslitna människorna, sade jag skyggt, finner ni det ej ohyggligt att tänka er dem?

— Ej ohyggligare än att tänka sig hvad som skulle ske om de finge fullfölja sitt mål, sade han kort.

Befullmäktigen — så kallades den nye husbonden vågade ej lämna oss ensamma med tjänarne och vi måste därför följa honom på alla hans färder genom det vidsträckta godsområdet. Då vår väg gick

igenom byarne, hände det allt emellanåt, att bönderna hänskrattande ställde sig i vägen för våra hästar eller i låtsad ödmjukhet kastade sig på knä för oss. En kväll, då hos oss alla tre tröttheten efter dagens spänning kämpade med ångesten för hvad natten väl skulle bära i sitt sköte, skar ett genomträngande skri genom luften och vi hörde slag på slag i ursinne falla på en människokropp. Jag reste mig instinkt-messigt upp för att skynda till hjälp, men befullmäktigen höll mig tillbaka.

— Vi ha i kväll en helgafton sade han, och då piskar alltid bonden sin hustru för så vidt han sätter det ringaste värde på henne. Att hon skriker, såsom ni nu hör, betyder ej att hon anropar någon om skydd och bistånd, det är blott en slags hedersbevisning åt mannens styrka. Tro mig, hon känner sig stolt och ärad för hvarje slag hon får.

— Men hvarför skall denna akt försiggå precis utanför våra fönster? frågade jag, skrottande halft mot min vilja.

— För att visa det de känna sig hemmastadda — ja som herrar på vår mark, svarade han. Då dylika husliga uppträden kväll efter kväll upprepades förstodo vi att den ene efter den andre därmed ville gifva tillkänna för oss att han efter eget behag valt sig en helgdag att fira.

Under den sista veckan hade omkring 100 säckar säd blifvit bortstulna. Befullmäktigen, som uppdragat att öfveruppsyningsmannen stod i hemligt förbund med alla bönder och dagsverkare så väl hvad uppror som stöld beträffar hade från Moskwa eftertelegraferat detektiver. Dessa voro nu i verksamhet, men med tanke på bestickligheten i Ryssland hoppades vi ej mycket af dem. Det blef därför en större öfverraskning för oss, då lakejen en afton kom inrusande och ropade: — Bänd, bänd, främlingarne stå nere på stallgården med en tjuf som de fångat. Vi skyndade dit. Rop och mummel hördes från folkskaran som ända till trängsel fyllde platsen. Det var mörkt och ingen visste ännu hvem tjuven var. Man vek vördnadsfullt åt sidan för oss och vi trädde fram till kärnan, där han låg bunden.

— Haf misskundsamhet med mig, kved fången. Jag har för första gången fallit för en frestelse, som i åratals snärjt min fot. För undan folket, innan de fått se mitt ansikte, så att de ej kunna skynda till mitt hem och slå mina söner och min arma hustru

Efter porträtt.

GREFVE J. J. TOLSTOJ.
Rysslands nye undervisningsminister.

med den skam jag nu dragit öfver vårt hus! Vi förenade våra böner med tjuvens och inom kort var gårdsplatsen fri fr. obehöriga åskådare. Mannen fördes fram i ljusskenet och till vår bestörtning igenkände vi i honom byns rikaste bonde. Han kastade sig på knä framför oss och kysste våra händer o. fötter under strömmande tårar. Min eländighet ligger blottad inför

dina ögon nådige Herre sade han, Gud ingifve dig för Jesu Kristi skull mildhet. Du har själf söner och kan förstå, hur hjärtat domnar vid tanken på att ögon som hitintills endast sett på dig med fördnad och kärlek, nu skola vändas mot dig med förakt och fasa. Nöden dref mig ej att stjåla, det är sant, men de frestade mig för hårdt dessa dina tjänare. Jag kom åkande i min tomma vagn förbi dem, där de halfågo vid sädesskylarne; "lille-far" ropade de — skulle du ej vilja fylla din vagn med de präktiga sädeskärvarne här. För två rubel skall du få så mycket ditt åkdon kan rymma". Ers rättträdighet, en okunnig syndare som jag har inga ord, hvarmed han kan beslå frestaren — den sköna säden kom mig att glömma det orätta i handlingen. Glad fyllde jag alltså min vagn, men när jag skulle betala felades mig 50 kopek. Jag erbjöd mig att gifva dem en hel rubel följande dag, de trodde mig dock ej utan vredgades och behöllo pänningarne, hvarpå de fångslade mig och förde mig jämte den stulna säden hit. Störta mig nu ej i evig olycka, blif de minas välgörare och låt min ångest och mina kval vara straff nog". Hans stämma var så lidelsefullt medryckande och hans uppsyn så präglad af framflytande förtyvflan vid tanken på att som brottsling stå inför sina kära att vi alla kände hans sorg som vår egen. Öfver natten måste han stanna på slottet, men nasta dag skulle han i frid få återvända till sin familj.

Morgondagen kom och med den oomkullkastliga bevis från detektiverna på att den anklagade med hjälp af hustru och barn i åratals och till ett ansenligt belopp stulit säd från godset. Händelsen väckte ett oerhördt uppseende och oviljan mot oss tilltog. Några dagar förgingo och vår ångslan fick vanans förslöande prägel öfver sig. Så kom en afton, då luften och blommorna lockade oss med våra téglas ut under akasieträden. Vi höllo just på att tala om Tolstoys essay öfver Björnson och Ibsen, då befullmäktigen plötsligt reser sig upp. Vi hunno ej ens fråga hvad som var å färde, förrän ljudet af steg och röster äfven när våra öron och inom några ögonblick se vi en alltjämt växande skara af bönder väpnade med räfsor, högafflar och liar. Vi rusade in för att tillkalla tjänstefolket. Ingen syntes och dörren till deras våning var igenbommad. Slutligen upptäckte vi en af lakejerna, som darrande sökte gömma sig. Af denne erforo vi nu, att nästan hela tjänstepersonalen var fångslad och att man hotat sticka ihjäl hvar och en som försökte hjälpa oss. Jag tviflade på den fulla sannfärdigheten af hans berättelse, det företöll mig troligare, att tjänarne i hemlighet understödde de uppriske och att detta fångslande blott var en komedi. Ropen utanför blefvo allt högljuddare och vi skyndade oss att leta rätt på de få skjutvapen vi hade i vår ägo.

Skarp och befällande ljud befullmäktigens stämma i den sorlande folkhoppen. — Låt oss blåsa i hvisselpiporna, sade han, då jag oförmärkt lämnade honom revolvern. Kanhända när detta ljud kosackerna. Jag hoppas till himlen att dessa ej måtte vara med i kompotten. Vi blåste. — Några minuter förgingo under spänd väntan, men intet svar hördes, blott ett hänskratt från skaran framför oss.

— Ni måste skyndsamt gömma er i stallbyggnaderna, sade befullmäktigen, här äro edra lif ej mycket värda. Hur länge jag ännu kan hålla min myndighet uppe är ännu ovisst. Vi försökte att låta våra steg ha så långsam takt som möjligt, då vi nu be-gåfvo oss till stallet. Äfven här voro dörrarna tillbommade och alla våra försök att slippa in voro fruktlösa. Vi återvände, och folkhoppen, hvars ursinne stegrades i mån af vår hjälplöshet, rusade oss till mötes.

— Af nåd, ers barmhertighet, gif oss drickspångar, ropade de och skakade med vredeblixtrande ögon sina tillhyggen mot oss.

— Ni har fått er aftalade lön och utöfver denna ger jag er ej en kopek, röt befullmäktigen.

— Ers mildhet, af förbarmande lät oss få hvad vi bedja om, skreko de, och den hotande tonen skar bjärt af mot de ödmjuka orden.

— Tyst, upprorspack, förfoga er genast härifrån, sade han, och ej en skiftning i stämman förrådde fruktan för det vådliga i situationen.

— Hvarför ger ni ej efter för att få några timmars frist, frågade jag?

— Den fristen skulle bli fursten allt för dyrköpt, svarade han. Knappt skulle dessa ha lämnat gården, förrän en ny skara komme inrusande med samma fordran. Dessutom nöja de sig ej med hvad de först begära, utan stegra alltjämt sina fordringar. Han tystnade och för första gången såg jag ett uttryck af fasa i hans ögon.

— Min Gud, utbrast han, nu ta de upp jord och sten, befäl er i den högstes hand, nu hänger vårt lif på ett hår.

Vi sågo ut öfver skaran. Hvem af dem skulle väl börja stenkastningen och därmed ge tecknet till fullbordande af vår dödsdom. Plötsligt for en glimt af hopp öfver hans ansikte.

— Släpp lös blodhundarne, hviskade han till mig.

Jag såg mig omkring efter någon som kunde följa mig till hundgården och upptäckte då Ftorafim — lakejen — som låg nedhukad vid trädgårdsgrinden.

— Haraschå (skönt) barischna, sade han med tänderna skallrande af fasa, då jag klargjorde för honom hvarthän vi skulle gå. Vi ilade genom den mörka trädgården och hans flämtande andetag föreföllo mig som hemska hotelser. Dold i min vida kappärm höll jag en ryttarpistol, det enda vapen jag lyckats finna

för egen del. Huruvida jag skulle tvingas använda det mot honom eller hundarna, visste jag ännu ej. Hans ögon voro opålitliga och i öfrigt — vore det väl så orätt af honom om han toge mitt lif för att rädda sina kamraters? Hvem var väl jag i hans ögon, att han skulle hysa någon skonsamhet mot mig? Först i denna stund tänkte jag på hvad det verkligen innebar att lössläppa de vilddjur hvars skall nu trängde till mina öron. Hur många människor skulle väl falla offer för deras rasande blodtörst? Kanhända först och främst jag själf, om jag ej kunde försvara mig med skjutvapnet. Och hvad skulle väl sedan följa? Jag måste bli vittne till striden mellan folkhoppen och hundarne, höra jämmerropen, se de blodiga sönner-trasade liken och därvid veta, att min hand här var den ingripande. Skulle ej också dessas blod ända in i evigheten ropa till mig ur jorden. Jag sprang framåt liksom piskad af en förtviflan som för hvarje ögonblick växte allt starkare. Om några minuter måste jag vara framme, hur räknades de ej i ångest af mina vänner, hvilka därborta kämpade för att genom sin myndighet uppehålla lifvet, kunde jag väl svika dem? Jag strök kallsvetten ur pannan och sprang vidare hack i häl följd af Ftorafim. Plötsligt hördes från flera håll gälla ljud af hvisselpipor.

— Ftorafim, vi äro räddade, kosackerna komma, jublade jag och grep hårdt om hans hand.

— Slava Nohu (prisad vare Gud), utbrast han med omiskännelig uppriktighet och som en vind flögo vi tillbaka. Med kosackernas hjälp skingrades snart folkhoppen och lugnet återställdes tills vidare.

Ida Bäckman.

FURSTLIGT DÖDSFALL.

FINLANDS NYE GENERALGUVERNÖR.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöf. sparre

STORHERTIG ADOLF AF LUXEMBURG. †

Den 17 nov. afled Storhertigen Adolf af Luxemburg. Född 1817, öfvertog den nu aflidne fursten 1890 regeringen öfver Luxemburg, men lämnade tillfölje sin höga ålder representations- och regeringsplikterna till sin son, nuvarande Storhertigen Wilhelm. Storhertig Adolf var halvbröder till Drottning Sofia.

HVAR 8 DAG.

N. N. GERARD.

Kliché: Bengt Sjöf. sparre.

Till Generalguvernör i Finland efter furst Obolenski är utnämnd verkliga geheimerådet och senatorn Nikolai Nikolajewitsch Gerard. Född 1838, avancerade G. under sin ämbetsmannabana till ordförande i Rikskonsejens civil- och ekklesiastikdepartement 1900. Utnämningen har i Finland mottagits med sympati då den nye Generalguvernören lär vara för helt återinförande af landets under senare tider kränkta samhällsordning och lagar.

NORGES KONUNGAVAL.

— 152 —

— 153 —

6 HVAR E DAG.

6—7. MOTTAGANDET I KRISTIANIA: Konungen (1), Drottningen (2), Kronprinsen (3).

Efter fotografen.

Kilohé: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm—Öby.

1. DEN NORSKA DEPUTATIONEN MOTTAGES AF KONUNG CHRISTIAN i tronsalen å Amalienborgs slott den 20 november: Konungen läser sitt tal, samtyckande till att Prins Carl af Danmark bestiger Norges tron. Framför Konung Christian står det nykorade konungaparet, till höger om tronen synes: Kronprinsen af Danmark och Prins Christian, till venster, närmast tronen, Kronprinsessan Louise, Enkekejsarinnan af Ryssland, Hertiginnan af Cumberland m. fl.
- 2—4. AFRESAN FRÅN KÖPENHAMN DEN 23 NOV.: 2: Konungarne Christian och Haakon; 3: Drottning Maud af Norge samt Konungen och Kronprinsen af Danmark; 4: Norska konungafamiljen ombord å "Dannebrog".
5. KONUNG HAAKON LANDSTIGER I KRISTIANIA DEN 25 NOV.

HVAR 8 DAG.

Foto Sharpsteen avskuren

NORSKA KONUNGAPARETS INTÅG I KRISTIANIA DEN 25 NOVEMBER: PÅ VÄG TILL SLOTTET.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfeversparre Sthlm.—Gbg.

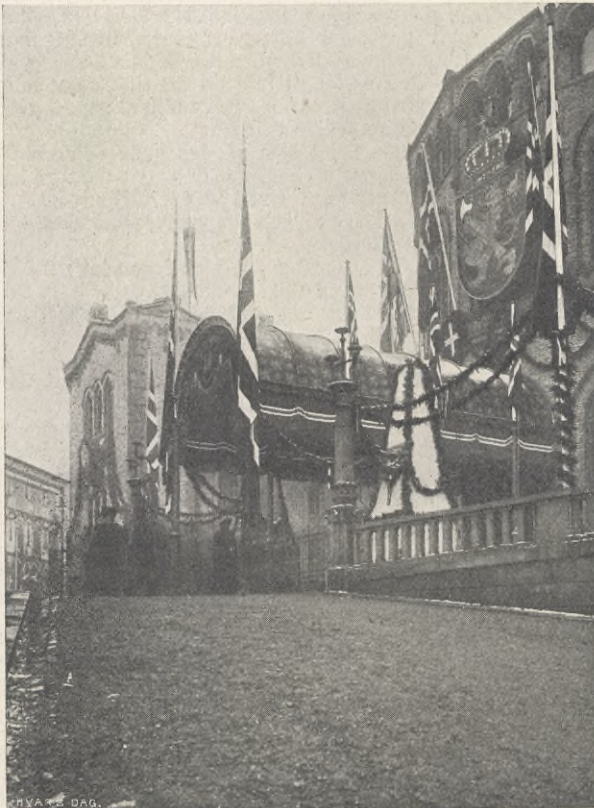

HVAR 8 DAG.

Foto. Skarpsnoen, Kristiania.

Kliché: Kem. A. B. Bengt Sijversparre Ståhm—Gbg.

NORSKA KONUNGAPARET HÄLSAS AF 25,000 SKOLBARN.

HVAR 8 DAG.

Foto. Skarpsnoen, Kristiania

Kliché: Kem. A. B. Bengt Sijversparre Ståhm—Gbg

STORTINGSBYGGNADEN.

KRISTIANIA I FÄSTSKRUD:

ÄREPORT Å KARL JOHANS GADE.

THEODOR.

SKISS UR VERKLIGHETEN FÖR H. 8 D. AF EFRALM WÄSTBERG.

Theodor hade inga minnen från sitt bardomshem. Det hade rifvits upp, medan han ännu gick i kolt, och först när han blef större, fick han klart för sig, att hans far och mor ungefär samtidigt gjort den sista långa resan koleraåret 1854.

Theodor hade tidigt blifvit van att lita på sig själf, ty i de familjer, där han periodiskt fått vistas under sin skoltid, till sjätte klassen, hade man visserligen gifvit honom mat och de nödvändigaste kläderna, men ingen vidare omvårdnad och absolut ingen kärlek. Han hade aldrig haft någon att vända sig till med sina små bekymmer, och följden blef den, att när han en gång kom ut i lifvet, var han hård.

Från sjätte klassen fick han plats som elev på ett apotek i en af mellersta Sveriges större städer.

På den tiden, början af 70-talet, rådde ännu inom apotekarekåren nästan samma förhållanden hvad beträffar subordination som inom handtverksklassen under skråtidens klangdagar. Apotekareleverna hade en utomordentlig respekt för principalen och "provisorererna". Numera är det visst kient med respekten, sedan maturitetsexamen är obligatorisk äfven för inträde på den farmaceutiska banan.

På det apotek, dit ödet förde Theodor, funnos 2 "provisorer" och två elever, af hvilka Theodor var den ene. För eleverna blef skolan sträng. Det fanns knappast någon uttänkbare elakhet, för hvilken de icke voro utsatta af sina förmän. Eleverna hade skyldigheter men inga rättigheter. I deras lag fanns endast en paragraf. Och där stod: "Lyd!" Deras hälsa och lif betydde ingenting, när det t. ex. gällde att i fruktansvärdt kalla vinternätter springa ur sängen för att på "gräsvinden", belägen långt borta på en bakgård, hämta för 10 öre af någon drog till en nattkund, som ville ha det "genast". Ofta hade Theodor i bara skjortan måst pulsa i snön till gräsvinden. Och lika ofta hade det, att det brådskande budet var ett påhitt af vakthafvande farmaceuten, som satt i rummet innanför apoteket och spelade kort och drack hemgjorda likörer med några vänner. Lik en romersk kejsare bjöd han sina vänner att äse tortyr. Och bedröfligt var det nog att skåda den stackars frysende, barbente eleven, när han darrande och flämtande kom in med det begärda.

När Theodor var 18 år och endast hade ett år kvar af elevtiden samt för länge sedan fått taxeringskanten "inlagen" i hufvudet och äfven begrep sig på att sköta nattvakten för en berusad farmaceut, rådde han en dag titta för djupt i ögonen på principalens 16-åriga dotter Emy, en klarögd och rundkindad liten flicka. De hade en hel sommar i djupaste hemlighet träffats i apoteksträdgården, och där hade framtidsplaner gjorts upp, i likhet med hvad förälskade ungdomar brukar göra. Sommaren gick dock allt för hastigt, och när så hösten och vintern kommo blef det allt dystrare för de unga tu, ty hvarje dag förde dem närmare en lång skilsmässa. Emy skulle nämligen på nyåret, så snart apotekaren haft sin sedvanliga bjudning, följa med sina föräldrar till utlandet. Stackars Theodor. Han fick lida i mångdubbel bemärkelse, ty som han gick i "andra tankar", skötte han sin syssla på ett sätt, som dagligen renderade honom stryk af plågoandarne.

På nyårsbalen hos apotekaren hade Theodor detta år fått äran komma med. Apotekaren var rik, och stadens finaste familjer voro representerade. Theodor hade tagit sig friheten bjuda upp Emy till andra valsen, "inklinationsvalsen". Men när apotekaren fick se sitt ranglösa biträde föra hans dotter i den valsen, rann sinnet på honom, sedan några pratsjuka fruar gjort honom uppmärksam på "skandalen". Omedelbart efter valsens slut blef Theodor nedkallad i laboratoriet, där apotekaren väntade, röd af sprit och ädel harm.

— Balen är till för mina gäster och inte för mina drängar, röt han till Theodor, som kom in med ögonen ännu strålände efter den ljufva valsen och utan

vetskap om sin stora synd. Och för att du skall bättre lägga det på ditt dåliga minne, så —

Och han smällde Theodor en dundrande örfil.

Den kvällen grät sig Theodor till sömns, grät af blygsel, harm och förtviflan. Men under de kvalfulla timmarna hade den unga hjärnan kommit öfver en idé, som brände sig fast: Theodor måste blifva något annat än apotekare. Han måste blifva något som gaf mera anseende och som kunde sätta honom i tillfälle att hämnas, hämnas örfilen, hämnas på sina plågoandar.

Han var så lugn dagen därpå, fastän han visste, att Emy redan samma afton skulle resa till utlandet. Han hade fått ett mål att sträfvä för, och hämndkänslan, den lägsta af alla, satte stål i vilja och nerver!

Theodor hade märkt, att apotekarnes och farmaceuternas värste buse var läkaren, ty denne behandlade dem som lägre väsen. Hvad läkarna sade, var apotekarnas religion. De tillbådo läkarna som männen med den högre intelligens, som de själfva varit för fattiga, för litet djärfva, för litet begåfvade eller för lata att skaffa sig. De fruktade läkarna ungefär som hedningarna frukta Gud. Sättet att öfvertrumfa "pillertrillarna" fann Theodor endast vara att bli läkare! Hans tankar, som i långa vaknätter icke lämnade honom någon ro, mognade till handling på tredje året af elevtiden, strax innan han stod färdig att afslugga farmacie-studiosi-examen.

Han gick upp till en läkare, densamme som brukade inspektera apoteket. Läkaren var en mycket rik man, ungarl och oberoende af sin praktik. Theodor talade öppet och oförbehållsamt om sina planer och uppslaget till dem. Läkaren skrattade godt.

— Ingen dum idé, min unge vän, ingen dum idé. Den är sannerligen den mest originella, jag hört på länge, d. v. s. jag menar uppslaget till den. Jaså, ni vill att jag skall hjälpa er? Nåja, hvarför inte. Men ni får arbeta oerhört, det förbereder jag er på — Och så får ni inte bli för elak emot mig, när ni blir medicinalråd — ty det blir ni naturligtvis, då ni är både apotekare och läkare.

Och skalken log i ögat på den gode doktorn.

— Men, fortsatte han, det är något mer, ni har på hjärtat, det ser jag. Hvad är det? Sjung ut!

— Jo, vid inspektionerna uppmärksammas aldrig ett litet grönt skåp.

— Grönt? Då måtte det vara i panelen?

— Ja, i hörnet af tinkurkammaren.

— Nå, hvad är det med det skåpet? Det har jag verkligen aldrig observerat.

— Vi kalla det för "Halmstad". Därinne finns allt, som — som behöfver kasseras vid en inspektion. Läkaren såg skarpt på Theodor.

— Jag förstår, sade han, att det är en hämndlystnad som talar. Eljest är det inte precis vackert att smutsa i eget bu — Men, det är ju sant, ni skall lämna det nu. Jag skall emellertid ha "Halmstad" i minne. Det kan bli rätt roligt vid nästa inspektion — — — Ja, kom nu igen efter farmacie-studiosi-examen, så skall jag ställa om så att ni först och främst får taga studenten.

Fyra år därefter när Theodor en afton i Uppsala kom hem från "Rullan" — han var medicofilare och hade tagit de första partierna på anatomiska — låg på hans bord ett telegram: Hans vän läkaren var död.

Det var ett fruktansvärdt slag för den unge mannen, som under sin studietid icke haft en enda dags näringsbekymmer.

Men Theodor tog underrättelsen med lugn. När han vaknade nästa dag, lyste solen varm och smekande in i hans vackra dublett. Den förjagade alla ledsamma funderingar, ty det var vår! Vår, sådan den i sin härlighet kan vara endast i det eljest fula Uppsala.

"Kommer dag, kommer råd", tänkte han. Framåt bara! Han kunde ju som farmaceut lätt få anställning

öfver sommaren, och det förhatliga yrket kunde alltid skaffa honom medel till nästa termin — —

Egendomligt nog hade läkaren, samma dag som en hjärtförlamning ändade hans lif, sändt Theodor 500 kronor. Och Theodor darrade af sinnesrörelse, då han dagen efter telegrammets emottagande fick anvisningen från den redan döde.

En vecka därefter, sedan Theodor fått veta, att han icke var ihågkommen i läkarens testamente, lämnade han Uppsala. Det var i slutet af maj. Han ställde kosan till Stockholm, för att söka sig "provisorisk" anställning på ett apotek. Från centralstationen gick han till en restaurant i närheten för att äta frukost. Han blef stående ett ögonblick på tröskeln till matsalen. Ty vid ett bord hade han upptäckt bekanta: Emy, hennes far och hennes mor.

Han visste, att de sett honom, men han gick bort till ett bord vid ett fönster och stirrade ut på gatan. Hela hans inre var i uppror. Han kunde endast med möda behärska sin stämning, när han gjorde sin rekvisition.

Han hade icke sett ens skymten af Emy sedan "inklinationsvalsens". Dagen efter hade hon rest utomlands. Och när hon ändtligen kom hem, efter en pensionsvistelse i Lausanne, hade han längesedan lämnat staden.

Emy hade blifvit strålande vacker, det hade han sett på de få sekunder, hans blickar hvilat på henne.

Han undrade, om hon känt igen honom *riktigt*.

— Dumheter, fräste han för sig själf. Jag har inte tid med sådant där. Jag skall bli läkare!

Och med onödig kraft angrep han en bifstek, som kyparen serverat. Då lades en hand på hans axel.

— Goddag, herr kandidat!

Det var apotekaren, som stod invid honom. Theodor blef blodröd. Han reste sig upp, om af höflighet eller af — gammal vana: — Goddag, herr apotekare!

— Det var längesedan, vi sågo hvarandra, fortsatte apotekaren. Skulle inte herr kandidaten vilja förnya bekantskapen och komma till vårt bord? Jag har just rest upp med min hustru och min dotter för att njuta af våren i det oförlitliga Stockholm.

Den man, som Theodor önskat få hudflänga, stod leende och artig vid hans sida, och i hans blickar låg liksom en bön om öfverseende för djärfheten, kanske äfven en stråle af afbön för en gammal förnärmelse.

Det var allt som behöfdes. Isbojan kring Theodors hjärta, förut upptinad vid åsynen af Emy, brast helt plötsligt inför den ärliga vänligheten från den forne principalen, och han var nära att brista i gråt af undertryckt rörelse.

Det blef en dag, som Theodor mindes till sitt lifs slut, en dag af idel fröjder, sådana, om hvilka Theodor dittills endast haft en aning. Den dagens afton bestämdes hans öde. Han gaf "läkaren" på båten och tog "apotekaren" och med den både hustru, apotek och förmögenhet.

* * *

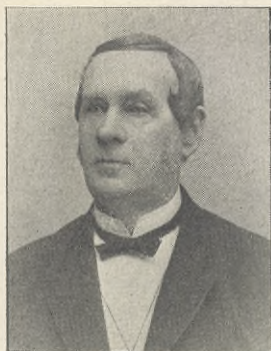
Men många år därefter gick på ett apotek i en af mellersta Sveriges större städer apotekaren en eftermiddag omkring och fräste, arg som ett retadt bi. Det hade varit inspektion den dagen, och därvid hade man upptäckt "Halmstad", detta finurligt dolda skåp, som apotekaren en gång själf gifvit anvisning på, men som den, han anförtrodde hemligheten, hade glömt.

Och den elev, som af värdslöshet — eller kånhanda för att hämnas? — ställt den lilla dörren till "Halmstad" på glänt, fick sin varma mat i form af det mest gedigna ovetjt jämte obehag under hela sin elevtid. Men den eleven hade intet stål i viljan. Han resignerade.

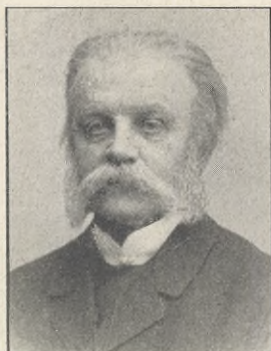
H. 8 PÅ STOCKHOLMSFOTOGRAF. SVENSKA VETERINÄRLÄKAREFÖRENINGENS ÅRSMÖTE I STOCKHOLM. Venerholm, Prof. (1), And. Tullberg (2), Rångsrum (3), Stålfors (4), Dahlström (5), Nordström (6), Svan (7), Hederstedt (8), Kylvén (9), Modig (10), Engleron (11), Lindberg (12), von Delvig (13), Almqvist (14), Berglund (15), Kuhlman (16), Thormander (17), Johansson (18), Akerström (19), Högvall (20), Florén (21), Schmidt (22), Åkeldt (23), Vettervik (24), Nyström, Prof. (25), Liljeqvist (26), Erkson (27), Lager (28), Pålman (29), Ekvall (30), Andersson (31), Heurgen (32), Bergman (33), Ax. Tullberg (34), Bergstrand (35), Aberg (36), Nystedt (37), Minten (38), Torsen (39), Nordensson (40), Fagerberg (41), Salstedt (42).

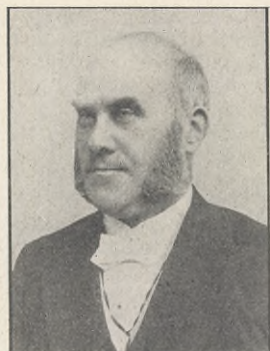
C. E. LJUNGBERG.

F. d. advokatfiskalen Carl Eduard Ljungberg i Stockh. fyllde d. 30 nov. 85 år. Stud.-ex. 36, hofr.-ex. 41, advokatfiskal 70. Led. af Riksd. A. K. för Stockh. 62—63, 65—66, statsrev. 64. Inneh. guldmedalj sasom ifrig djurskyddsvän; led. af Landbruksakad. m. fl. Utgifvit flere arbeten från trycket. Sedan 94 led. af Riksd. F. K.

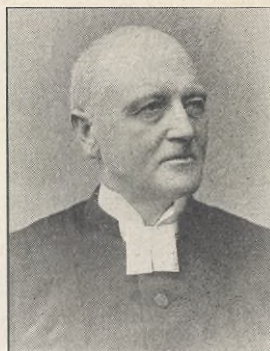
R. RUDBECK.

80 år fyller den 16 dec. kammarh. frih. Reinhold T. G. C. G. Rudbeck i Edsberg. Stud.-ex. 42, fil. dr 48, e. o. aman. i riksark. 49, andre sekr. i utr.-dep. 55, kammarh. hos Kronprinsen (sedermera Carl XV) 56, leg.-sekr. i London s. å. och i Köpenh. 57, chargé d' affaires därst, 59, afsk. fr. utr.-dep. 60, godsäg. Konstsaml.

Z. A. SCHULTZ.

Grosshandlaren Z. Aug. Schultz i Ystad fyllde den 28 nov. 70 år. Mångårig led. af fattigvårdsstyrelsen, lasarettstyrelsen, spritbolaget, stadsfullmäktige m. m.

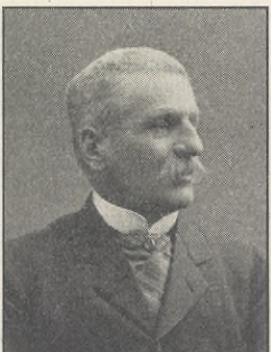
A. J. NORDSTRÖM.

60 år fyllde den 3 dec. kyrkoherden Anders Johan Nordström. Stud.-ex. 66, prästvigd 73, kyrkoherde i Västra Hoby och Håstad sedan 97.

P. OLSSON.

75 år fyllde den 3 dec. konsuln P. Olsson i Helsingborg. Led. af stadsfullmäktige sedan 62, under många år dess ordf., hamndir. m. fl. ordf., 69—77 led. af Riksd. A. K., 79—97 led. af Riksd. F. K. Lands-tingsman m. m. Utförlig biografi i 'arg. II: 13.

A. O. ELLIOT.

F. polismästaren i Göteborg Anders Oscar Elliot fyllde den 1 dec. 65 år. Stud.-ex. 59, hofrättsex. 63, polisinsp. i Göteborg 68, rådmän därstädes 82, polismästare 82, afsked 03.

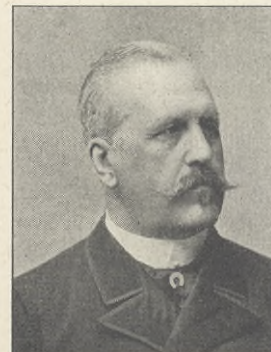
A. T. ODELBERG.

Till direktör för Landtbruksakademien har K. Mt förordnat f. d. statsrådet, f. d. landshöfdingen Albrecht Theodor Odelberg. Utförlig biografi jämte halsidesporträtt i 'arg. IV: 34.

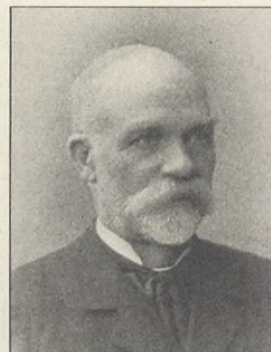
C. G. O. IHRMAN.

55 år fyllde den 1 dec. rådmannen i Falun Carl Gustaf Oskar Ihrman. Stud.-ex. 71, hofrättsex. 75, v. häradsh. 78, auditor vid Dalregementet 80, rådmän 92. Styrelseledamot i Riksbankens afdelingskontor i Falun 97. Ordf. i fattigvårdsstyrelsen i Falun från 94.

C. A. von ROSEN.

70 år fyllde den 25 nov. öfverstekammarjunkaren greve Conrad August von Rosen. Underlöjtnant vid andra lifgardet 54, major vid reg. 82, afsked 86. Kammarherre hos drottning Louise 66, tjänstgörande öfverstekammarjunkare 88.

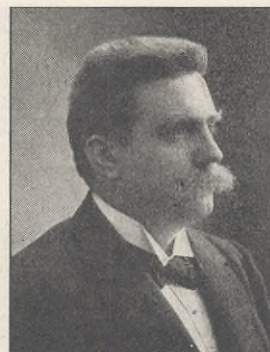
L. J. JANSSON.

Ledamoten af Riksdagens A. K. Lars Johan Jansson i Djursåtra fyllde den 2 dec. 65 år. Riksdagsman 93. Led. af konstitutionsutskottet, landstingsman. Ledamot af lasarettsdirektionen i Falköping. Ordf. i styrelsen för Skaraborgs läns folkhögskola. Framstående skolvän och kommunalman.

J. LINDAU.

60 år fyllde den 25 nov. kyrkoh. Justus Lindau. Stud.-ex. 70, prästv. 78, kyrkoh. i Billeberga och Tirups försäml. sed. 93. Red. o. utg. af Ny Eekl.-Tidn. 90—98, medarb. i fl. hufvudstadstidn. 85—95. Led. af stadsfullmäktige i Motala 81—85, styr.-led. o. v. ordf. i Publicistkl. 92—94, verkst. dir. i Landskr.-Posten sed. 96, m. m.

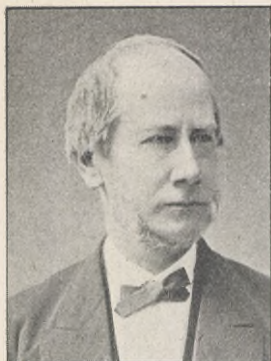
K. H. BRANTING.

Led. af Riksd. A. K. redaktören Karl Hjalmar Branting i Stockholm, fyllde den 23 nov. 45 år. Stud.-ex. 77, amanuens v. Stockholms observ. 82—84, red. för "Tiden" 85, för "Socialdemokraten" 86—92 o. sed. 96. Riksdagsm. för Stockholms V krets sedan 97. Utförlig biografi jämte porträtt återfinnes i 'arg. II: 5.

PORTRÄTTGALLERI

A. M. LUNDBERG.

85 år fylld den 24 nov. borgmästaren Anders Magnus Lundberg i Falkenberg. Stud.-ex. 37, hofrättsex. 40, v. häradshöfding 50, borgmästare i Falkenberg sedan 53. Ledamot af borgarståndet 56-58, 62-63, 65-66, af riksdagens Andra kammare 76-78, 82-93.

S. A. L. ALMQVIST.

50 år fylld den 3 dec. hofrättsrådet Sven Axel Ludvig Almqvist i Sthlm. Stud.-ex. 74, jur. kand.-ex. 80, vice häradshöfding 82, assessor i Svea Hofrätt 90, hofrättsrad sedan 98. Ledamot i direkt. för Sthlms stads Brandförsäkringskontor.

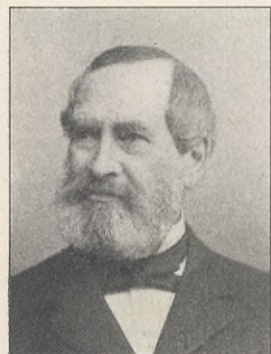
A. M. NILMAN.

50 år fylld den 1 dec. kyrkoherden Anders Magnus Nilman Stud.-ex. 75, prästvigd 82, kyrkoherde i Örgryte, Göteborg sedan 03. Kommunalordförande i Bolstad 88-90, i Grimstad 95-1900.

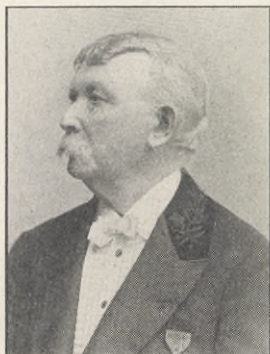
C. LANDSTRÖM.

50 år fylld den 14 nov. sysslomannen Carl Landström i Norrköping. Utex. från Ultuna landbruksinstitut, flerårig kommunalordf. i Krokek. 93 utn. till sysstom. vid fattigvården i Sundsvall, vid dess omorganisation i öfverenssst. med Elberfeldsystemet, sedan 02 sysstom. vid fattigvården i Norrköping.

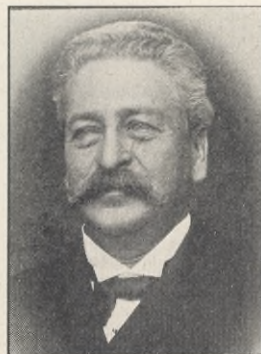
K. J. von HOFSTEN. †

Den 20 nov. afled i Sthlm f. d. sekr. i arméförvalt. Karl Johan von Hofsten, f. 25. Stud. 44, kansllex. 49, samma år e. o. i krigskollegium, 55 kanslist och 63 t. f. notarie därstädes. 66-90 efter verkets ombildn. sekreterare i arméförvaltningens intendentsdepart.

N. O. J. NILSSON. †

F. d. adjunkten vid H. allm. lärov. i Malmö, fil. dr. Nils Olof Jacob Nilsson afled den 15 nov. Född 31, stud.-ex. 49, fil. dr. 56. Sedan 59 adjunkt i Malmö, var N. sedan 88 äfven läroverksbibliotekarie. Från trycket utgifvit en del afhandlingar och uppsatser.

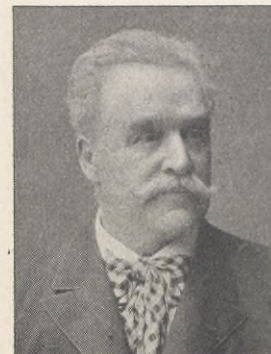
A. T. EDLUND. †

Den 14 nov. afled i Sundbyberg nära Stockholm, grosshandl. Axel Theodor Edlund, född 41. E. började sin bana hos firman Svanström & komp. i Stockholm och hade sedan egen affär med papper o. papperslever. Därpå slog han sig på byggnadsföretag o. uppf. bl. a. Birger Jarls borgar m. fl. storst.-hus.

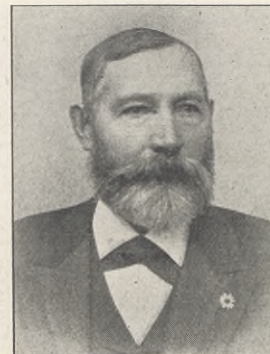
C. T. PETERSSON. †

Den 20 nov. afled i Malmö f. maskindirektören vid statens järnvägar Carl Tycho Pettersson, 63 år gammal. Anställd vid statens järnvägar 67, verkställare 77, maskingeniör och föreståndare för d. v. sjätte distriktets maskinafdelning 78, maskindirektör 85, afsked 02.

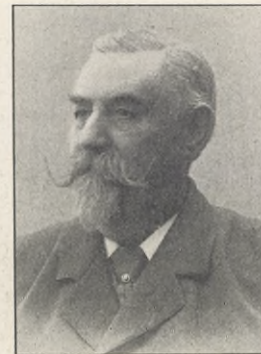
E. B. S:T GEORG DE KANTZOW. †

Kammarh. baron St George de Kantzow afl. i Sthlm d. 22 nov. nära 80 år gammal. F. i Lissabon 26, stud.-ex. 46, kansllex. 50, attaché vid sv. norska beskickn. i Lissabon 50, v. konsul 53, leg.-sekr. vid samma beskickn. 73, kammarh. 83, leg.-råd 85. Vitter förf., utg. 3 diktsamlingar.

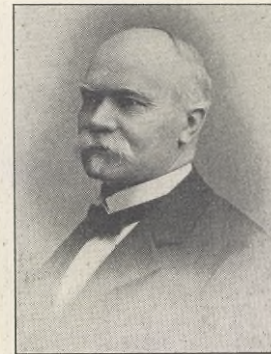
A. P. LUNDMARK. †

Rådsmannen i Strängnäs Anders Peter Lundmark afled den 21 nov. 74 år gammal. Synnerligen framstående kommunalman, var L. på sin tid led. af stadsfullmäktige, a-driftselkammaren, byggnadsnämnden, kyrko- och skorädet. Ordf. i Strängnäs Handtverksförening.

O. E. A. RESFELDT. †

Den 23 nov. afled i Hesselholm landsfiskalen Oscar Emil Alfred Resfeldt. F. 40, stud.-ex. 41, landsfiskal i Villands m. fl. härad och kronolänsman i Stoby distrikt sedan 73. Ordf. och led. i en hel del styrelser.

A. J. SJÖBERG. †

F. d. disponenten för Kvarnsnäs bruk Anders Johan Sjöberg afled i Stockholm den 6 nov. 55 år gammal. Inom frivilliga och nykterhetsretsars känd personlighet.

Paris 14 Nov.

På den för någon tid sedan öppnade höstsalongen i Grand Palais har Axel Törneman utställt ett par taflor, af hvilka särskildt den ena, en stor duk i solljusmättade färger, gjort berättigadt uppseende. "Bretons" är tvefvelsutänkt ett af hela den upp emot 1700 nummer omfattande utställnings allvarligaste arbeten. Den då det gäller främringar oftast skäligen njugga parisiska konstkritikens målsmän ha i anmärkningsvärdt erkännande ordalag uttala sig om taflan. "Bretons" belemnar, kort sagt, konstnären genombrott till manlig, själfmedveten och själfständig konst och tekniskt herravälde, framträdande i all synnerhet vid jämförelse med arbeten han förut utställt, t. ex. på Independenternas exposition i våras.

"Bretons" är, som synes af vår speciellt för H 8 D. tagna bild, en målning som har åtskilligt att berätta om befolkningen i det aflägsna och egendomliga Bretagne. För den som känner denna pittoreska landsända, dess landtmän och särskildt fiskarna som här framleva en merendels ofantligt torftig tillvaro, hvars sträfvor i kampen för brödet skapar egenartade, utpräglade karaktärer, står taflan full af sotrad natursanning och visar prof på både ärligt studium och framförallt förmåga att få fram något af den af en ovanligt lifvande folkdikt närda mystik, som vid snart sagt hvarje steg träder in till mötes i de bretonska fältens mäktiga formmärken, inramade mellan grå stengärdesgårdar, och på de storartadt brutala klippudarne, öfver hvilka sommarsolen,

Efter fotografi.

»BRETONS» af Axel Törneman.

Kliché: Bengt Silfverparre

när den förmår genomtränga de ständiga hafsdimorna, gjuter sin glans.

Törneman har sett ett folk i tankar och lidande. Och så som han sett det, har han framställt det.

Det är — om man vill en jämförelse — kanske något af en Ejnar Nielsens sätt att se och uppfatta människor, som fått form i Törnemans tafla.

Bördig från Persberg i Värmland, är Törneman icke okänd för den svenska publiken. Alster af hans pänsel hafva varit utställda i Stockholm, Göteborg, Karlstad och de skånska städerna, hvarjämte han ofta bidragit till Söndagsnisse. Flere parisiska skämtblad hafva vid upprepade tillfällen tillgodogjort sig hans humoristiska apropos.

Det är med glädje man hälsar en svensk stråfvares seger, så afgjord som den Törneman med "Bretons" tillkämpat sig i Paris.

Hd Hn.

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

AXEL TÖRNEMAN I SIN ATELIER I PARIS.

Kliché: Bengt Silfverparre.